

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

- Sefil Selimî □ Aslan Avşarbey (Mülkî) □ Tacettin Şimşek □ Tayyib Atmaca
□ M. Nihat Malkoç □ Nurgül Kaynar Yüce □ Halit Yıldırım □ Osman Tekerci
□ Haydar Ali Nacar □ Salman Kapanoğlu □ Ercan Sağlam □ Mehmet Osmanoğlu
□ Hikmet Kızıl □ Erol Koca □ Mustafa İmir □ Celil Çınkır (Delibal)
□ Mehmet Pektaş □ Baki Ayhan

61. Sayı Mart 2023

✱ Sefil Selimî

Söyleyin

Kurbağa bülbüllük şahinlik taslar
Uçtuğunu gören var mı söyleyin
Tosbağa aslanlık kaplanlık taslar
Beyler gözleriniz kör mü söyleyin

Çekirgeyi gören deve kaçıyor
Yarasa ağzından ateş saçıyor
Böcekler fillere savaş açıyor
Kim kimi alt eder zor mu söyleyin

Yılan ben cennette bekçiyim diyor
Fare kedileri sansarı yiyor
Kör kösnü dozere meydan okuyor
Değer yargıları bir mi söyleyin

Tilkiler çakallar hampa arıyor
Baskın yapmak için çete kuruyor
Sinek kendisini kral görüyor
Sineklerle kral yar mı söyleyin

Koça özeniyor pirelerle bit
Ey Sefil Selimî iyi tahlil et
Fenalıktan vazgeç doğruları tut
Kötü ben kötüyüm der mi söyleyin

A ç i k k a r a

Hayâli Kayalı Hakka Dayalı Dergi

Yapımcı ✧ Tayyib Atmaca Yönetmen ✧ Mehmet Pektaş

Set Amiri ✧ Halit Yıldırım Afiş ✧ Saif Işık

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Kültür Müdürlüğü Kahramanmaraş

0535 391 92 50 Dükkân www.acikkara.com e-mektup: acikkaradergi@gmail.com

61. Sayı Mart 2023 ISSN-0106417 (edergi)

✱ Aslan Aşarbey (Mülkî)

Aday Adayı Adayı

Seçimde adayım dedim hanıma
Toptan kaybedersin bulaşma dedi
Bir kap yemek koyup çöktü yanıma
‘Kap’tan kaybedersin bulaşma dedi

Pek mesaj vermiyor bıyık uçların
Burun desen aynı burnu koçların
Göbeğin yok dökük değil saçların
Tipten kaybedersin bulaşma dedi

Görünüşte sende yoksa da sorun
Olmalı mutlaka aklından zorun
Kesin eksik çıkar sağlık raporun
Tiptan kaybedersin bulaşma dedi

Maaş zor yeterken kredi kartına
Nasıl uyacaksın aday şartına
Seçim masrafları biner sırtına
Cepten kaybedersin bulaşma dedi

Kendini kandırma istek var diye
Tavandan tabandan destek var diye
Duymadın mı onca köstek var diye
Dipten kaybedersin bulaşma dedi

Girdiğin yol seni bak apar topar
Vekil değil kurban adayı yapar
İndirir kuyuya çıkarken kopar
İpten kaybedersin bulaşma dedi

Alışkın değilsin çam devirmeye
Saha ortasında top çevirmeye
Yeteneğin yok ki bel kıvırmaya
Çaptan kaybedersin bulaşma dedi

Birisi laf eder kaldıramazsın
Utanır sıkılır saldıramazsın
İçini boşaltır dolduramazsın
Küpten kaybedersin bulaşma dedi

Eğer hizmet etmek ise niyetin
Mülkî amiri kal cumhuriyetin
Zaten sallantıda memuriyetin
Hepten kaybedersin bulaşma dedi

□ Tacettin Şimşek

Sivrisinekler

Cevabı çok merak edilen sorulardan biridir:

“İnsan sevdiğinden yüzde yüz emindir de, sevdiğinden ne kadar emin olabilir?”

Diyelim ki “Şu kadar emin olabilir.” dediniz. Sorunun devamı geliyor:

“Peki, ama nasıl?”

Bunun göstergeleri vardır elbette. “Bir şey yapmalı” diyordu ya Moğollar, Cahit Berkay bestesinde. İnsan da sevdiği için bir şey yapmalı. Yoksa olay “Kuru kuru kurbanların olayım.” çizgisinde kalır.

Sevdiğiniz kişi, varlık ya da değer uğruna kılınızı kıpırdatmıyorsanız bu nasıl sevgidir, biraderim / bacım? Biraz fedakârlık lütfen, biraz adanmışlık...

Dostoyevski haksız mı?

Nefretin sahtesi yok ama sevginin sahtesi var.

İtiraf edeyim, ben de sevildiğinden emin olmayanlardanım.

Söz gelişi öğretmensiniz. Öğrencinizin sizi sevdiğinden nasıl emin olabilirsiniz?

Elinizde ölçme değerlendirme diye bir koz olduğu sürece, asla! Öğrencinizin size yağ yakma ihtimali zihninizin bir köşesinde capcanlı durur ve size sürekli uyarı sinyalleri gönderir.

Öğrencileriniz alfabetik sıraya girip Adana’dan şalgam suyu, Afyonkarahisar’dan kaymak, Amasya’dan elma, Aydın’dan incir, Çorum’dan leblebi, Diyarbakır’dan karpuz, Edirne’den badem ezmesi, Erzincan’dan tulum peyniri, Erzurum’dan Oltu taşı tespih, Gaziantep’ten fıstık, Giresun’dan fındık, Gümüşhane’den pestil, Hamsiköy’den sütlaç, İzmir’den saat kulesi (affedersiniz, boyoz), Kahramanmaraş’tan dondurma, Kars’tan kaşar, Kayseri’den pastırma, Kocaeli’den pişmaniye, Malatya’dan kayısı, Rize’den çay, Şanlıurfa’dan isot getirmişlerdir. Kuşkuyla bakar, bu öğrenciler benden yüksek not mu bekliyorlar diye düşünürsünüz.

Bir öğrenciniz Öğretmenler Günü’nde kapınıza “en sevgili öğrenciniz” notuyla bir canlı çiçek bırakmıştır, bir diğer öğrenciniz de doğum gününüzü feysten öğrenip size bir karanfil takdim etmiştir. Sizde aynı kuşku: Benden ne bekliyorlar?

Biri yüzünüze karşı “Hocam, sizi çok seviyorum.” demiştir.

“Yağ mı yakıyor bu öğrenci?” diye düşünme-

den edemezsiniz. Bu, ilişkilere çıkar duygusunun sızma endişesinin tezahürüdür. (Tahlil cümlesine dikkatinizi çekerim.)

Bazı deneyimli öğretmenlerin ortak kanaatidir: Öğrenciye güvenilmez. Gaz veriyor, boşluğunuzu alıyor, dolmuşa bindiriyor, dolduruşa getiriyor, dalga geçiyor, alay ediyor, ironi yapıyor olabilir. Her an tetikte, eskilerin deyimiyle teyakuzda olmalısınız. (Hafızamızda Hababam Sınıfı’nın öğrenci ve öğretmen figürleri var oldukça aksini düşünmek neredeyse imkânsız.)

Bakansınız, dekansınız, milletvekilisiniz, genel müdür ya da sadece müdürsünüz... Hadi gerçekten sevdiğinizden emin olun bakalım.

(İstisnası şudur: Mesela anneniz ve babanız tarafından sevdiğinizden emin olabilirsiniz. Vele ki anneniz / babanız size ömür boyu bir kez bile “Oğlum / Kızım seni seviyorum.” dememiş olsun. Laf aramızda, bu iş öyle anonim hâle gelmiş “Seni seviyorum.” nakarat cümleleriyle de olmuyor. Nice “Seni seviyorum.” koleksiyonları yapıp sevgiyi dudak uçlarından içeri sokmayanları gördük biz. Önemli olan sevgiyi davranışlara yansıtmak.)

Benim emin olduğum bir sevgi daha var: Sivrisineklerin bana olan olağanüstü sevgisi. Kan grubuma mı âşıklar, yoksa onlara bedenimi cömertçe sunmamı mı ilgi çekici buluyorlar, bilmiyorum ama beni gerçekten seviyorlar. Bundan yüzde yüz eminim.

Her yaz bu yargımı tekrar tekrar test etme imkânı bulurum. Bu yaz bu düşüncem bir kez daha kesinlik kazandı. Köye gittim. Bizim evin kapısı komşunun ahırının kapısına bakıyor. Hâliyle kapımızın iki metre solundaki penceremiz de...

Manzara gözünüzün önünde netleşmediyse uydu anteninizin ayarlarıyla oynamayın lütfen. Ne kadar canlandırabiliyorsanız o kadarı yeterli.

Tahmin edeceğiniz gibi gecenin bir vakti tiz bir ısıklık:

“Fiyuuu!”

Sonra cızırtılı bir ses:

“Toplanın arkadaşlar. Ziyafet var. Bizimki geldi.”

Gerçekten de saniyeler içinde toplanıp geldiler. Aile, sülale, soy, sop, aşiret, ne varsa...

“Hoş geldiniz kardeşlerim!” diye karşıladım onları.

“Nasıl olsa birazdan kan kardeşi olmayacak mıyız?”

“İğneler hazırlansın.” diye bağırdı aşiretin başı.

Aynı anda iğneler kullanıma hazır hâle geldi. Çok geçmeden operasyon başladı. Her sinek kan emeceği bölgeyi seçti, iğne ucuyla deriye lokal anestezi uyguladı. Deri uyuşturuldu, kanın pıhtılaşması engellendi. Sondaja girildi.

Bende ikram duygusu üst düzeyde:

“Buyurun, kardeşlerim, buradan buyurun. Koldan, bacadan, dirsekten, omuzdan...”

Hazır, birkaç gün önce Kızılay’a kan bağışında bulunmuşum. Kanım yenilenmiş, tazelenmiş.

İnanır mısınız, tatilimi geçirmek için köye geleceğim her yaz tatili öncesi mutlaka kan veririm. Sivrisinek kardeşlerime bayat kan ikram etmeye gönlüm razı olmaz

Onların bana samimi sevgisini karşılıksız bırakır mıyım?

Ben de onlar için bir şeyler yapmalı, kendimi yenilemeli, geliştirmeliyim.

Nankörlük bana yakışmaz.

Ve sonunda veda sahneleri:

“Teşekkürler kan kardeşimiz.”

“Hoşça kal.”

“Burada olduğun sürece seni yalnız bırakmayız.”

Giderler.

Geride “Unutma bizi, kardeş!” kabilinden tatlı bir kaşıntı bırakırlar. O kaşıntı başım, gözüm üstüne. Ben de onları sevgiyle yolcularım.

“Güle güle kan kardeşlerim. Ne zaman isterse-
niz buyurun. Kanım size helaldir. Siz bu insan kardeşlerimden çok daha vefalısınız. Onlar da kanımı emiyorlar ama bir teşekkürü bile esirgiyorlar. Uçakta, otobüste, metrobüste, dolmuşta, trende, vapurda, gemide, feribotta, çarşıda, pazarda, sokakta, parkta, AVM’de, ofiste, büroda...”

Ah sivrisinekler, kan kardeşlerim!

Bu yalan dünyada sizin sevginiz gerçek.

Sizin dostluğunuz yürekten, vefanız içten. Sizi nasıl sevmem? Sevginizi nasıl karşılıksız bırakırım?

İyi ki varsınız.

☀️ Tayyib Atmaca

Atname

Altı atlı bir faytona binince
Kim üste oturur kim alta düşer!
Dolu dizgin virajları düşünce
Hangi at yorulur hangisi şişer?

Elbette her atın bir huyu olur
Hem yaşı hem cinsi hem soyu olur
Kiminin yedekte bir tayı olur
Kim deh deh deyince kişneyip koşar?

Her atın bir dizgini var gemi var
Kiminin devran sürececek demi var
Sırtlarında taşıdığı gömü var
Ağzından burnundan köpükler taşar!

Toynakları kara yeri deliyor
Ancak rüzgâr peşlerinden geliyor
Her biri de yolu ayrı biliyor
Rakibinden önce gediği aşar!

Katıp geliyorlar tozu dumana
Sanki koşuyorlar başka zamana
Yarın yumulunca sapa samana
Hangisi çatlayıp hangisi yaşar?

Kimi Hanım Efe kimi Cabire
Birbirinden soylu gelmez tabire
Soluk soluğa koşarlar ha bire
Kim kimin yükünü sırtında taşır?

Zaten zar zor bir araya getirdik
Sözü tamam ettik artık bitirdik
Gül dalında boz armutlar yetirdik
Birinden birisi bahtıma düşer!

* M. Nihat Malkoç

Dört Dörtlükler

AHMAK VE GECE
Düşman ne kadar alçaksa
Dost o kadar yüce olur
Gözünü kapatır ahmak
Zanneder ki gece olur

MÜTEKEBBİR
Baş deędirir bulutlara
Enaniyetini yenmez
Adam öyle kibirli ki
Kendini bile beęenmez

ÖMRÜMÜZ
Oyum olsun, buyum olsun
Demekle geçti ömrümüz
Bu dünyada her herzeyi
Yemekle geçti ömrümüz

AÇILDI
Boyun eğdim hissiyata
Aklımla aram açıldı
Tabibe burun kıvırdım
Kanadı, yaram açıldı

DEĞİRMENCİNİN AHMAĞI
Değirmencinin ahmağı
Rüzgâra karşı un eler
Düğüne gider yaş döker
Cenaze olunca güler

SANCI
Öyle bir zamana çattık
Oğul babaya yabancı
Yarınlar güzel olacak
Doğum müjdesidir sancı

NABZA GÖRE ŞERBET
Hiç düşmanı olmayanlar
Nabza göre şerbet verir
Hakikatin karşısında
Buz misali çabuk erir

İNSAN VARDIR...
İnsan vardır yanındadır,
Çıkarı bitene kadar
İnsan vardır seninledir,
Yüreęi yetene kadar

KADINA DAİR
Kimi kadın mezar gibi
Girmeyegör, çıkamazsın
Kimi de yumurta gibi
İstesen de sıkamazsın

GELENLER VE GÜLENLER
Bu dünyanın üzerinden
Niceleri geldi geçti
Garibanlar yaş dökerken
Zalimler hep güldü geçti

GÖZE ALMAK
İsmail olmak isteyen
Bıçağı göze almalı
Leyla'ya varmak isteyen
Sıcağı göze almalı

DÜŞ VE DİŞ
Kaderime hele bir bak
Muz yerken dişim kırıldı
Gel bu şansla pazar eyle
Yıkıldım, düşüm kırıldı

TEKRAR VE İKRAR
Az okuyup çok yazanlar
Kendisini tekrar eyler
"Kemale erdim" diyerek
Hamlığını ikrar eyler

* Nurgül Kaynar Yüce

Bundan Eyiymi

Kara kazanları ocağa kurup
Elde don yıkardık bundan eyiydi
Pırtının üstüne tokacı vurup
Üfeler sıkardık bundan eyiydi

Hantallık bilmezdik maraz bilmezdik
Gardaştık hepimiz garaz bilmezdik
Toprak dostumuzdu kriz bilmezdik
Kendimiz ekerdik bundan eyiydi

Ekinleri orak ile biçerdik
Pınarlardan avuç avuç içerdik
Kağnı inen köy yolundan geçerdik
Mal melal bakardık bundan eyiydi

Kalorifer yoktu soba yanardı
Herkes katığına ekmek banardı
Ana çadır idi baba çınardı
İdare yakardık bundan eyiydi

Endezemiz idi anadut yaba
Kömbe yapmak için kuzine soba
Sırtımızda gocuk, keçeden aba
Oy kenger sökerdik bundan eyiydi

Damların başında asmalar vardı
Aldatmalar değil küsmeler vardı
Hazır giyim yoktu basmalar vardı
Biçip de dikerdik bundan eyiydi

Gurbete giderdik kara trenle
Mektuplaşır idik yârla yarenle
Yollar kapanırdı karla boranla
Hetikle çıkardık bundan eyiydi

Cıncık güllerden toplardık enek
Hamamlıklar yoktu çağlardı yunak
O kerpiç evleri sanırdık konak
Kışın loğ çekerdik bundan eyiydi

Bizim sokak vardı siteler yoktu
Sahtekar, düzenbaz çeteler yoktu
Kavurma yapardık soteler yoktu
Diz kırıp çökerdik bundan eyiydi.

Yazıya inip de çalardık çapa
Sirke turşusunu kurardık küpe
Yorulmaz aşardık dağ ile tepe
Kuş gibi sekerdik bundan eyiydi

Cuvara bilmezdik ekzoz bilmezdik
Doğal beslenirdik hasta olmazdık
Nurgül'üm yaylaya çıkar gelmezdik
Irahan kokardık bundan eyiydi.

Halk Ozanı Hilmi Şahballı'nın 'Bundan İyiydi' şiirine nazire

Halit Yıldırım

Gürkü Yozdurmak

Efendim üzerinize afiyet, giden ay malum ne-
vazil salgınından mustarip olduğum için hikâye-
lerime ara vermek zorunda kalmıştım. Tabii sağ
olsun birçok dost aradı kimi sitem etti kimi de bizi
gaza getirmek için “İrfani Ağa’nın küfesinin dibi
çürükmüş, hikâyeler bitti” veya “İrfani’nin ipiyle
yola çıkan yarıda kalır” gibi gayet nahoş laflar etti.

Canım, hadi küfe cansızdır, hastalığı mastalığı
olmaz. İyi de İrfani de bir can, hasta olamaz mı?
İnsan bir merak eder, bu herife bir şey mi oldu,
hasta mıdır, usta mıdır, Allah geçinden versin öldü
mü yoksa diye. Ama nerde?

Bir de bu arada on bir vilayetimizde büyük bir
depresyon yaşadık ki ağzımızın tadı kaçtı. Elimiz,
kolumuz kalkmaz oldu. Yüreğimiz yandı, canları-
mız gitti. Bazı şehir ve kazalarımız neredeyse bat-
tı. Rabbim beterinden muhafaza buyursun. Geçen
gün de üç vilayette sel felaketi yaşadık. Yine canla-
rımız gitti. Evler, sokaklar çamur deryasına döndü.
Konuşmaya mecalimiz yok.

Gündem de kabarık. Ortada bir de seçim ha-
vası var, bir taraf “aday da belli karar da” derken
diğer taraf “az kaldı, arkası yarın, geliyor, gidiyor”
diye ipe un sererken bazı zevzekler şahsımı arayıp
“Altılıların adayı sen ol demez mi?” Yahu karde-
şim ben ilkokul üçten terk bir adamım, ömrüm ya
çobanlık ya da küfecilikle geçti. Ben ne anların po-
litikeden. Hem hiç de hazzetmem. Beni bilen bilir
ki ben yalandan, goğ gaybetten, iftira garemekten
nefret ederim. Siyasetin dilinin kemiği, yüzünün
derisi, lafının gerisi yok. Velhasılı kelimeler bu iş bana
göre değil. Bir ireyim var gider perdenin ardında
canımın çektiğine, aklımın yattığına veririm. Al-
lahtan altılılar kavga gürültü adaylarını açıkladı da
biz de kurtulduk bu yükten.

Eskiler “Hak, doğrunun yardımcısı olsun.” der-
lerdi. Ben de aynı kafadayım. Soluğu hayra olanla-
rın işi rast gelsin. Allah devlete, millete zeval ver-
mesin.

Efendim geçen gün bizim torun ile köye gittik.
Bizim oğlana dedim ki:

“Oğul beni bizim yaylaya da götür.”

Sağ olsun oğlan sözümü ikilemedi. Birkaç gün
köyde gezdikten sonra yaylaya çıktık. Yaylaya çı-
kınca oğluma:

“Oğlum beni korumuza da götür, bir gezeyim.

Dünya gözüyle bir daha göreyim oraları.” dedim.

Tamam dedi ama bizim torun hemen sordu:
“Dede kuru nedir?”

Eee şimdi neresinden başlayayım anlatmaya
diye düşünürken onun anlayacağı şekilde başla-
dım anlatmaya:

“Evladım, eskiden tarafımızca koruma altına
alınan ve başkalarının kesmesine müsaade edil-
meyen ormanın bir bölümüne kuru denirdi. Senin
anlayacağın, kuru diye arazisi devlete, ağacı bize
ait yere derdik. Ağacı bize ait dedimse de öyle di-
binden kesip yok etmek yoktu. Sadece kuru dallar
kesilir, sık yerler seyreltilir, budama yapılırdı. Ora-
da sürekli ormanın kalması sağlanırdı. Akli başın-
da kimse de gelip senin korunu kesemezdi. Bir de
orman içinde bir veya birkaç mezar olurdu. Bunlar
genellikle eren veya evliya mezarı olarak kabul edi-
lir ve onun etrafındaki ağaçlar da tekkenin, türbe-
nin, dedenin ağacı, korusu diye kimse kesemezdi.
Hatta kesenler felakete uğrar, dede taşlar diye efsa-
neleri bile vardı.”

Torun kaşlarını çattı, suratını ekşitti:

“Yahu dede bugün sen çok sallıyorsun gibime
geliyor. Hiç mezardaki adam ağacı keseni taşlar
mı? Uydurmuşlar.” diye itiraz etti.

Bugün bizim çokbilmişin çenesi düşmüştü bir
kere. Cevap vermesen inandırıcılığın kalmıyor.
Versen bir türlü. Mecburen cevap verdik.

“Oğlum, aslında sen de haklısın ama eskiden
insanlar senin gibi mektep, medrese görmemişti.
Televizyon yok, internet yok, radyo yok. Ne duysa
inanıyor. Bizim köy dağın eteklerinde olduğu için
bir tarafımız çam ormanı bir tarafımız meşelik.
Ancak ovada bulunan komşu köyler dağa musal-
lat olmuşlar, sürekli kaçak kesim yapıyorlardı. Or-
mancılar da bizim köylüleri siz kesiyorsunuz diye
sıkıştırıyor, zaman zaman keçi sürülerimizi alıp
götürüyorlar, eşeklerimize el koyuyorlar, ceza ya-
zıyorlar. Hapis bile yatıyorduk. O zamanlar köy
muhtarımız olan Hasan Ağa, bakmış ki bu adam-
lar dağa musallat olmuşlar, her gece gelip ormanı
kesiyorlar. Her gün bir tantana, kavga gürültü.
Milletin eli belaya girecek diye aklına bir fikir gel-
miş. Bir gün köy odasına gelip dedi ki:

“Ağalar ben bu gece bir rüya gördüm. Rüyamda
ak sakallı bir dede bana:

‘Bak muhtar sen beni korumuyorsun. Bu Beşoluklular, Sarievliyalar, Fındıkleşmeliler gelip ağacımı kesiyor. Biz bu dağda yedi evliyayız. Sana mezarlarımızın yerini göstereceğim. Sen köylüyü topla, benim sana gösterdiğim yerlerdeki mezarları taşla çevir, başımıza ve ayakucumuza ulu taşlar dik. Sonra da mezarlarımızın etrafında doğu, batı, kuzey ve kible tarafına yüzer adımlık yer çevir. Buralar bizim korumuz. Kimse bizim ağacımızı kesmesin. Eğer kesen olursa kundaktaki çocuklarını yaşatmam, ana rahmine düşenleri düşürtürüm. Ekinini sele verdiririm, evini ocağını yakarım.’ diye beni sıkıştırdı.

Kalkın, size oraları göstereceğim. Bu günden tezi yok hemen o mezarları yapıp yüzer adım çevirelim.” dedi.

Köylü birlik olduk, elimize kazmaları, küreklere alıp dağa çıktık. Hasan Ağa'nın gösterdiği yerlere yedi mezar yeri yaptık. Etrafındaki yüzer adımlık bir alanı da taşlarla çevirdik. Sonra Hasan Ağa; Beşoluk, Sarievliya, Fındıkleşme köylerine adam saldı.

‘Dağda yedi yatır var, mezarlarını yaptık, yüzer adım etrafını çevirdik. Buradan ağaç keserseniz dede sizi çarpar, ekininizi sele verir, ocağınıza ataş düşürür, beşikteki bebeleriniz ölür. Sonra bize demedi demen.’ diye verdik paygamaı.

Tabii Hasan Ağa uyanık adam. Hemen güvendiği diline sahip, sır çıkmayacak sekiz on kişiyi ertesi gece dağa çıkardı. Aralarında ben de vardım. Hepimiz hacılar gibi ihramlara büründük. Birer ikişer o türbe diye çevirdiğimiz mezarların yakınlıklarına saklandık. Yanımıza da epeyce iri taşlar biriktirdik. Sonra beklemeye başladık. Bir de baktık bizim Beşoluklu dört kişi gece yarısı tıklar tıklar gelmeye başladılar. Adamlar özellikle de türbelerin ağaçlarını kesmeye niyetlenmişler. Onlar daha baltaları ağaçlara vurmadan biz bunları taşa tuttuk. Hasan Ağa kalın bir sesle bağırmaya başladı:

“Biz size haber saldırmadık mı bizim ağacımızı kesmeyin diye? Evinizi, ocağınızı ataşa vereyim mi? Pir Ali Sultan koyurma, Mehmet Dede şu uzun kolunu kanadını kır! Hasan Abdal şu sarı bıyıklıyı yık!”

Adamlar neye uğradığını şaşırıldılar. Ayın ışığı vurdukça beyazlar içinde bizi görenler derelere aşağı bir kaçıyorlardı ki görmeliydin. Bu nöbet işini bir hafta devam ettirdik. İlk beş gece diğer köylerden gelenler oldu. Hepsi de aynı şekilde kaçtılar. Sonra gelenlerin ardı kesildi. Böylece dağda türbe

var, dede var diye herkes inandı da dağı kesilmekten kurtardık.”

Bizim torun gülmekten yıkılıyordu. Lakin yine soruya başladı.

“Dede desene bir daha ormanı kesmeye gelmediler ha!”

“Yok oğlum, çam ormanını kurtardık ama bu defa gelip yaylalardaki bizim meşeliklere tebelleş oldular. Dede var desek, biz kesiyoruz diye kimse inanmaz. Bu defa adamlarla kavga, gürültü daha da arttı.”

Hay dilim kopaydı, ben böyle deyince torun yine itiraz etti.

“Olur mu öyle dede?” dedi ve parmağını sallayarak devam etti. “Devlet kendi ormanını koruyamıyordu da siz mi koruyordunuz? Öyle şey olur mu, devletin askeri, polisi ne güne duruyor?” diye saydı.

Baktım çocuk da haklı ama alacaklı değil. Tabii çocuğa da mantıklı bir cevap vermek şart olmuştu. Ben devam ettim anlatmaya:

“Bak oğlum, devletin askeri, polisi hatta ormancı dediğimiz orman korucuları var. Bu da bir nevi orman koruma usulü idi. Çünkü ormanın o bölgesi üzerimize zimmetli gibiydi bir kere. Kimse sizin korunuzu kesemezdi. Devlet önceleri orman askeri ile ormanlarını korumaya aldı. Ancak daha sonra bundan vazgeçildi. Ormanları, orman muhafaza memuru denilen memurlarıyla korumaya başladı. Bizler köy dilinde bunlara “ormancı” dedik. Hatta bu ormancılar köylünün gözünde o kadar büyük bir mevkie sahipti ki köye kaymakam gelse köylü ormancıya rağbet eder, kaymakamın yüzüne bakmazdı. Hatta birisinde Kaymakam Efendi bu işe bozulmuş ve köylülere fırça çekmeye kalkmış. Orada eskilerden güngörmüş bir Osmanlı kadın cevaben kaymakama demiş ki:

“Ah evladım az daha okusan da kaymakam yerine de ormancı olsaydın ya. O zaman bu ikram, izzet, hürmet sana olurdu.”

Kaymakam da olgun adammış yine de de ‘Haklısın nene’ demiş ve işi kapatmış.”

Tabii ben bunu anlatınca torun da şaşırıldı ve yine yapıştırdı soruyu:

“Dede ormancı olmak için hangi okul mezunu olmak gerekiyordu?”

Bu soruya boş bulunup cevap verdik sonunu düşünmeden.

“Oğlum o zamanlar ilkokul mezunları bile ormancı olabiliyordu. Sonradan ortaokul ve lise me-

zunları ormancı oldular.”

Ağzımızla düştük tuzağa. Tabii bizim dünyaya ikinci kez gelmiş çokbilmiş torun bize lafı saydırdı.

“Yahu dede amma da yaptın ha! Kaymakamlar ya hukuk fakültesi ya da kamu yönetimi mezunu oluyorlar ve dört yıl okuyorlar. Ormancı olmak için nasıl daha fazla okunsun ki... Tıp, veterinerlik ve diş hekimliği hariç diğer fakülteler zaten dörder yıllık. Bunlar ilkokul mezunuymuş o zaman. Dede sen de amma sallıyon ha! Beni iyice saf, salak belledin ha!”

Hadi buyur şimdi, nasıl anlatırsan anlat. Bu köpoğlusunu ikna olur mu hiç? Kalksan bazı ormancıların köylüye yaptıklarını anlatsan yakışık almayacak. Köylünün ormana yaptıklarını anlatsan o da olmayacak. Artık “lafın gelişi öyle” dedik ve devam ettik.

“Oğlum şimdi sen orasını karıştırma da ben anlatacaklarımı bir bitiriyim. Sonra unutuyorum diyeceklerimi. Neyse efendim uzun lafın kısası, ormancılar devletin resmi memurları olarak ormancıları korur iken biz de gayriresmi olarak kendimize ait olduğunu düşündüğümüz yerleri korumaya devam ettik. Tabii bu sayede bizler kendimize ait olan yerleri gerçekten de koruduk. Hemi de canımız pahasına. Çok kavgaya gürültü çıkardık.”

Tabii bu sözüm üzerine bizim torun yüzüme şaşkınca baktı:

“Nasıl yani, devletin ormanını korumak için birbirinizle kavgaya mı ettiniz?” diye sordu.

Bu söz üzerine köyümüzün yaylaları, dağları, dereleri, meraları ve o günler gözlerimin önünde canlandı. Hafızamı yokladıktan sonra oradaki bir iki hadiseyi özetleyerek torunun meramını giderdim. Onun çok hoşuna gitmiş olacak ki bana:

“Dede,” dedi “sen bunları da yazsana. Kesinlikle insanlar bunları okumalı.”

Düşündüm, doğru söylüyor. Siz kıymetli okurlarımı da merakta koymamak adına, hazır bu oğlanı da bu tavda bulmuş iken şehre dönünce hemen bilgisayarın başına oturdum. Şimdi bu kavgaları genel olarak değil de yaşanmış bir hadise üzerinden anlatmak daha doğru olur diye kafamdaki eski defterleri şöyle bir karıştırdım. Ben anlatmaya o da yazmaya başladı.

“Sene 950 idi. Biz yine o yılın baharında yaylaya çıkmıştık. Güz gelmiş, artık yavaş yavaş köye dönüş hazırlıklarına başlamıştık. O sene Hasan Ağa muhtardı. Hasan Ağa arada bir ormancılarla yaylaya gelir, diğer köylerden kaçak kesime gelen-

lere gözdağı verirdi. Ormancılar eğer o köylüleri yakalarsa onları mahkemeye verir hapse attırırdı. O gün bizim Hacı Ali dayımın karısı Fikriye bibimin iki tavuğu gürk olmuş, onları yozdurmak için oğulları Salih ve Süleyman’ı çağırmış.”

Ben gürk deyince, torun hemen araya girdi.

“Dede gürk nedir, yozdurmak nedir?”

İster istemez gülümsedim.

“Tavukların kuluçkaya yatıp civciv çıkarma isteğine gürk oldu derdik. Oğlum biz gürk deriz bazı yerlerde gürk derler. Ancak tavukların bahar mevsiminde gürk olması istenirdi. Hatta bizde bir laf vardır. Yazın cücüğü güzün sayılır diye. Cücük diye de civcive deriz. Neyse böyle zamansız gürk olan tavuğu da bu halden vazgeçirmek için soğuk suya basarlardı. Buna da gürkü yozdurmak denirdi. Fikriye bibim de oğulları Salih ve Süleyman’a gürk olan tavukları vermiş ve su oluğuna basmalarını istemiş. Onlar da dört beş yaşlarındaydılar. Ben de o zaman dağda davar güdüyordum. O vakit yaylaya inip azık alacaktım. Bir de baktım Salih ile Süleyman tavukları oluğa basıp çıkarıyorlar, hayvanları bir de oluğun duvarlarına çarpıyorlardı. Ben onları görünce tavukları kurtarmak için koştum ama ben yanlarına geldiğimde tavuklar çoktan ölmüştü. Tabii Fikriye bibim de bunları görmüş eline bir sırık çekip bunlara doğru hışımla geliyordu ki bizim Muhtar Hasan Ağa yanında ormancılarla çıkıp geliverdi. Fikriye bibim Hasan Ağa’ya karşı çok saygılıydı. Ona gelinlik eder, yanında hiç yüksek sesle konuşmazdı. Hasan Ağa ondan bir saate kadar yemek hazırlamasını istedi. Ormancılarla meşeliğe doğru gittiler. Bu arada Salih ve Süleyman da dayaktan kurtulmuştu. Ben hemen bir oğlak kestim ve kebab yapmak için hazırlığa giriştim. Aradan bir saat geçmişti ki bizim korudan bir gürültü koptu. Silah sesleri geldi. Biz ne oluyor derken bir de baktık Hasan Ağa ve ormancılar önlerinde birkaç eşekle çıkageldiler. Eşekleri kömün arkasındaki çitlere bağladık. Semerleri de evin önüne getirip duvarın dibine koyduk. Şimdi diyeceksin ki köm nedir? Köm yayladaki tek katlı, üzeri toprakla örtülü evlere denir. Semer de eşeklerin sırtına vurulan koltuk gibi bir şey. Onu da bilirsin artık. Neyse bu arada yemeği hazırladık. Tam yemeğe başlamıştık ki;

“Sarıevliyalılar semerleri çalıyor, yetişin!” diye birisi bağırdı.

Hasan Ağa ayağa fırladı ve musturlu bir küfür savurdu. Tabii sofradaki herkes ayağa fırladı ama

adamlardan birisi tabanca ile bize doğru ateş etti. Hemen yere yatıp siper aldık. Adam iki el silah atıktan sonra tabancası tutukluk yapınca hemen yattığımız yerden fırlayıp adamların peşinden koştuk.

Hasan Ağa bana:

“İrfani sen ormancılarla burada kal. Siz yemeğinizi yiyin. Biz Sarıevliyalılarla ilgileniriz.” dedi.

Ben ve iki ormancı bir de yabancı misafir geri sofraya döndük. Adamlar kaçtı diye de pek oralı olmadık. Aradan yarım saat geçmemişti ki Süleyman soluk soluğa yanımıza geldi:

“Hasan emmim Sarıevliyalıları gürkten yozmak için oluğa suya basıyor.” demez mi?

Hemen yerimizden fırladık. Bir de baktık ki Hasan Ağa ve yanındakiler Sarıevliyalıları getirmiş oluğa basıp adamları bir güzel dövüyorlar. Yayıdaki kadınlar ve ormancılar adamları Hasan Ağa'nın elinden kurtardılar ama adamların ayakta duracak halleri kalmamıştı.

Hasan Ağa biraz sakinleyince ormancıların şefi olan Afyonlu Şeref'e:

“Şeref Ağa bu adamları eşeklere sarıp göndereyim, diğerleri de ibret alsınlar. Yoksa onların bu dağdan elini kesemeyeceğiz.” dedi.

Şeref Ağa da tamam deyince adamları yaymalayın eşeklerin üzerine attık ve sicimle bağladık. Sonra da eşeklere deh deyip dağa doğru sürdük. Şimdi sen yine yayma nedir diyeceksin. Eskiden kıldan dokuma büyük çuvallara yayma derdik. Onu eşeğin üzerine uzunlamasına koyup sıkıca sicim dediğimiz kalın ve sağlam iple bağlamaya da yaymalama denirdi. Eşekler adamları dağa yukarı götürdüler. Tabii bunların arkasından iki adamı da gözcü olarak gönderdik. Adamlar o gece yaylaya dönüp olanları anlattılar. Meğer köylü bunlara gitmeyin diye karşı çıkmış ama bunlar dinlememişler. Adamları epeyce azarlamışlar. Bir daha da epey bir müddet gelen giden olmadı. İşte biz bu dağları, bu ormanları böyle koruduk evlat. Belki size yanlış gelir de o zamanki şartlar böyleydi.” dedim.

Ben sözlerimi bitirince bizim torun:

“Vay be” dedi “demek bu ormanlar bu sayede ayakta kaldı dede. Hasan Ağa biraz gaddarmış ama yine de helal olsun adama. Allah rahmet eylesin. Sayende gürkü de gürkten yozdurmayı da öğrenmiş oldum.” deyince hep birlikte gülüştük.

Osman Tekerci

De Hasan

Kur'ekmeğe para pulum yetmiyor
Gelen, karakaçanımı tutmuyor
Tarla nadas oldu, ekin bitmiyor
Sizin köyde ne var ne yok de Hasan.

Ayak verdin hadi biz de uydurak
Düz tepede vardı iki kaydırak
Boynumuza zam dizdiler çingirak
Sizin köyde ne var ne yok de Hasan.

Aş ekmeği bölüşmeye alıştık
Yok içinde var olmaya çalıştık
Ay yıldızın altında biz buluştuk
Sizin köyde ne var ne yok de Hasan.

Boyu uzun kır eşeği nalladık
Üşümesin diye bir de çulladık
Yarasını katran ile külledik
Sizin köyde ne var ne yok de Hasan.

Ne sabana ne de işe gelmiyor
Yük altında tıslamayın bilmiyor
Bu yüzdendir hiç yüzümüz gülmüyor
Sizin köyde ne var ne yok de Hasan.

Elçi gelmiş ırgatlara bağırır
Tellal gibi yükseklerden çığırır
Gün yaklaştı sanki dokuz doğurur
Sizin köyde ne var ne yok de Hasan.

* Haydar Ali Nacar

Şiir

Biz de sevdik şair olduk beleşten
Bahanesi ilk görüştü rastgele
Deli olmak kolay seçtik zorundan
Mısralara kanat çırttık rastgele

Eskiler beyit der süllüm çıkarmış
Failatün failatün rastgele
Yeniler bir furya başını almış
Kökünden kafiye mertek rastgele

Eşşek gözleriymiş en güzel gözler
Çamura biz çöken olduk rastgele
Yularımız yeni emanet semer
Pangılımız köşker ipi rastgele

Yaman olur ibolerin çebişi
Çıtırık taşlarda seker rastgele
Kaval çalar ötüverir gamişi
Çoban durdum dağlarında rastgele

Tilki gibi yalp ediyor görünce
Hayalin kapımı çalar rastgele
Postu kuyruğundan para edince
Kürkçü dükkanı aradım rastgele

Öküz oldum tren arar gözlerim
Başımdaki duman tüter rastgele
Sağ çevirsen sol yanını özlerim
Oram buram zikke gibi rastgele

Hangi kuzu hangi koyun bilirdim
Emişir sumsuklar oğlak rastgele
Meleye meleye yazı getirdim
Damda loğ taşıyla gezdim rastgele

Sekti taştan taş mazi deyneğim
Meşe külü umutlarım rastgele
Kavak odunuyla istif ettiğim
Güzden yele dile gitti rastgele

Kuru dere yatağına dam dikip
Yağmur duasına çıktım rastgele
İki de kar attır ya Mevla'm deyip
Yönümü kiblede şaşım rastgele

Kurnaz olur şehir görmüş köylüsü
Şalvarından şeker çıkar rastgele
Döş cebinde bir Malbora küsküsü
Uzun Samsun savuruyor rastgele

Pınarın başında suyu dinleyip
Islık çaldım kendi kendim rastgele
Tavuk gibi zibillikte eşinip
Gurk cücünü püsük kaptı rastgele

Yaşım beşti elli koyun güderdim
Köye öğretmenler geldi rastgele
Bir de bizi hor görmese severdim
Senden adam olmaz dedi rastgele

Öğretmen sillesi baba sillesi
Beleş dayak yedik şair rastgele
Şimdi okunmuyor hiç esamesi
Kertme attı saçlar gitti rastgele

Tedariksiz gitmek varsa hacete
İki büklüm taş ararsın rastgele
Uçkurun düğümü kaçsa firkete
Kötü oğlak gibi otur rastgele

Köyde deli kalmaz bu gicişmeyle
Akıl dane oldu başa rastgele
Çalıyı dolansan cilve işveyle
Kafadan piyade derler rastgele

Ha bir de askere çağırılmaz mı
Bot verirler üst baş hem de rastgele
Yokladılar dal daş acep merak mı
Böyle tüfek çatılır mı rastgele

Yetmiş beş yetmiş beş gumando yazdı
Er olmaz havadan sudan rastgele
Her ana helikopter doğurmazdı
Pusu kurduk kurşun döktük rastgele

Nakarat:

Kavuşmazsa aşk olurmuş filimde
Biz bir gördük harf kalmadı ilimde
Böyle bir alaşım var mı bilimde
Sosyal medya yıkılıyor rastgele

□ Salman Kapanoğlu

Şairin Günahı -Ödememek Ayıp-Kahve Keyfi-Ziyaretçi-Saf, Açıköz

Şairin Günahı:

Dolunay Şiir Şöleni'nin şiir ziyafetinden başka en önemli özelliği, bir edebiyat ekolü oluşturmaya idi. Dolunay Dergisi, ülkemizin en uzun soluklu dergilerinden biri olarak edebiyat tarihine tarihe geçmiştir. Bu açıdan, bakıldığı zaman gerek akademisyen, gerekse araştırmacılarımız Dolunay ekolünü incelemelidir. Dolunay Şiir Şöleni'nin ikinci programında, usta şairlerin şiirlerinden de okunması isteniyordu.

Ben de o zaman Arif Nihat Asya'nın "Naat" şiirini okumak istedim. Uzaktan yakından gelen şairler şiirlerini okuyorlardı.

Şiirden uzak kalmanın acısını o an yüreğimde hissettim. Şairlik günlerimi hatırladım. Yitiğini bulmuş çocuklar gibi sevindim. Sıra bana gelip "Naat"ı bir "ney" eşliğinde okurken, salondakiler huşu içinde dinlemişlerdi. Bu şiirin manevi neşesi salonu kuşatmıştı. Şiir okuduktan sonra, kısa bir açıklama yapma ihtiyacı duydum:

"Allah, beni şiir yazmadığım için, sizleri de şiir yazdığınız için affetsin." dedim.

Bahaettin Karakoç durur mu? Oturduğu yerden:

"Salman ne diyorsun? Şiir yazmak günah mı?"

"Ağabey, ben şiir yazmadığım için kendimi suçlu hissettim. Allah'tan beni affetmesini istedim. Siz, şiir yazdığınız için mükâfat olarak Allah sizleri affetsin, diye dua ettim."

Şeks Bir Ben İki

Kahramanmaraş Valisi Şükrü Kocatepe'yi, tiyatroma davet etmişim; önemli bir işinden dolayı gelemedi. Bir hafta sonra Devlet Tiyatrolarında karıştık:

"Sayın Vali'm! Benim tiyatroma gelmediniz, Devlet Tiyatrolarına geliyorsunuz ama!" diye tatlı bir si-tem ettim.

"Gelmeyi çok istedim, ama mazeretimi sen de biliyorsun."

"Biliyorum Sayın Vali'm, ben öylesine söyledim. Devlet Tiyatrosuna gelin ama bizi de ihmal etmeyin. Tiyatroda Şeks Bir ben iki" dedim.

Gülerek:

"Ya Molier, ona ne diyeceksin?"

"Moli, yer de ben yemez miyim Sayın Vali'm?" dedim, göbeğimi gösterdim.

Ödememek Ayıp

Rahmetli Avukat Metin Şirikçi, mizahı çok se-verdi. Kendi de daima gülen ve güldüren biriydi. Bir Cumartesi günü, yazıhanesine gittiğimde oyunun davetiyesini verdim. Bürodan çıkmak üzereymiş, davetiyeyi masanın üzerine bıraktı:

"Salmancığım, bunların hediyesini pazartesi versem ayıp olur mu?"

"Parayı verirsen neden ayıp olsun, vermezsen ayıp olur." dedim.

Uzunca bir kahkahadan sonra:

"Çok doğru be! Vermezsem ayıp olur tabii..."

Kahve Keyfi

Bir akşam, evde yemekten sonra canım kahve istedi:

"Hanım kahve yapar mısınız?" dedim.

Hanım, büyük kızına döndü:

"Kızım baban kahve istiyor, hadi bir kahve yap da içelim."

Büyük kızım da ortanca kızına söyledi. Ortanca kızım da küçük kızına:

"Dün ben yapmıştım, bugün de sen yap bakalım! Demesin mi?" O da:

"Bu evin tek kızı ben miyim? Siz yapın." dedi.

"Neyse kalsın! Kahve keyfim kaçtı, içmeyeceğim." dedim.

Kızdığını fark ettiler, biraz sonra kızlardan biri, kahve tepsisiyle geldi:

"Buyur babacığım kahveniz." dedi.

Kahveyi almadan önce, cüzdanımdan on lira çıkarıp kahve tepsisine bıraktım. Hanım parayı görünce başladı:

"Ben yapacaktım."

Hemen kızın kalkıverdi. Bir diğeri:

"Hâlbuki dün o yapmıştı, bugün benim yapmam lazımdı."

Diğer kızım:

"Tabii paranın kokusunu aldı ya nasıl da koştı."

O günden sonra, ağzımdan kahvenin "ka"sı çıkar çıkmaz; hepsi birden mutfağa koşmaya başladı.

Ziyaretçinin Kısası Makbül

Kahramanmaraş Valisi İlhan Atış'a, programımın davetiyesini vermek için Valiliğe gitmiştim. Özel kalemde birkaç il müdürü ve iş adamı görüşmek için sıra bekliyorlardı.

Sekreter hanım:

"Randevunuz var mı?" dedi.

"Hayır! Davetiye verecektim." dedim.

"Randevunuz yoksa görüşemezsiniz." dedi.

"Hanımefendi, siz bir haber verir misiniz?"

"Beyefendi, siz davetiyeyi bırakın ben veririm."

"Olmaz, bizzat vermek istiyorum."

"Bakın beyefendi, bunca insan beklerken sizi, üstelik de randevusuz görüştüremem." dedi.

"Hanımefendi, işin hassasiyetini biliyorum, siz haber verin. 'Beklesin' derse beklerim."

"Vali Bey'e bir sorayım o zaman." dedi ve içeri girdi.

Orda bulunan il müdürleri ve iş adamları; "Bizler uzun bir süredir bekliyoruz, sen gelir gelmez nasıl görüşeceksin?" der gibi bana bakıyorlardı ki sekreter içeriden çıktı:

"Salman Bey! Vali Bey sizi bekliyor, buyurun." dedi.

Oradakiler şoke oldu. Daha Doğrusu hemen kabul göreceğimi ben de beklemiyordum. İçeri girdim. Sayın Vali'miz, tebessümle:

"Hoş geldiniz!" dedi.

"Hoş bulduk sayın Vali'm." dedim.

Davetiyeyi uzatıyordum ki:

"Ayakta beklemeyin buyurun oturun." dedi.

"Sayın Vali'm, vaktinizi almak istemiyorum, davetiyenizi verip çıkacağım, bekleyenler var." dedim.

"Beklesinler." dedi ve düğmeye basarak görevliyi çağırdı:

"İki çay" dedi.

Ben iyice suçlandım, dışarıdakilere ne diyecektim?

Ziyareti benim uzattığımı sanacaklar, diye hayıflandım. Vali Bey, davetiyeyi aldı ve inceledikten sonra:

"Tebrik ediyorum, tiyatroya mutlaka geleceğim." dedi.

"Şeref verirsiniz efendim." dedim.

Biraz sanattan konuştuktan sonra, çayı nasıl içtiğimi bilmiyordum. Dışarıda bekleyenler, beni parçalayacakmış gibi bir his vardı içimde. Kapıya doğru yürümeye başladım, tam çıkacaktım ki tekrar:

"Mutlaka geleceğim." dedi.

"Teşekkür ederim Sayın Vali'm." dedim.

Kendimi dışarı attım. Demin ki meraklı yüzlerin hepsi, asık suratla ve sert gözlerle bana bakıyordu.

Ne kadar özür dileysem, onları ikna edemeyeceğimi biliyordum. Onlara duvardaki bir yazıyı gösterecek söze başladım.

"Bakın beyler, duvarda 'Ziyaretin kısası makbul' yazıyor. Ziyaretçinin de kısası makbul demek ki Vali Bey beni kabul buyurdular. Görüldüğü gibi, burada boyu en kısa olanınız benim. Vali Bey'imizin de malum; 'Boyu boyuma, huyu huyuma' dememi beklemeden o asık suratların hepsi güldü ve ben de oradan sıvışiverdim.

Saf-Açıköz

Her zaman, uyanık geçinmek para etmez. Bazen de saf olmak gerekir. Şeytanca davranışlar, çabuk göze batar da saf bir davranışınıza açılmayacak kapı yoktur.

Alışveriş için bir markete girmiştim. Marketin her yerinde afişler asılıydı; "Yirmi beş liralık alışveriş yapana bir araba çekiliş kuponu veriyoruz." Birkaç şey aldım, on yedi lira tuttu.

Kasiyer:

"Beyefendi, sekiz liralık bir şeyler daha alsaydınız bir kupon kazanır, araba çekilişine katılırdınız." dedi. Hemen aklıma bir saf rolü yapmak geldi, kartı uzatarak:

"Kızım, sen yirmi beş lira çek." dedim.

"Ama on yedi lira tuttu."

"Olsun."

Kısık bir sesle sordu:

"Kart sizin değil mi?"

"Benim, bir kupon hak etmek istiyorum."

"Ama sekiz lira fazla ödemiş olacaksınız."

"Vereceğiniz kupona, bir araba çıkarsa sekiz liranın lafı olur mu? Siz yirmi beş çekin lutfen." dedim.

Benim saflığıma iyice inandı:

"Sizin amacınız kupon kazanmaksa, ben size bir kupon vereyim, boşa sekiz lira fazla ödemeyin." dedi.

Kuponu aldım, oradan ayrılırken kasiyere son olarak:

"Saf olmak da açık göz olmaktan daha mı iyi ne, dedim?"

Yüzüme bir bakış baktı ki benim saf rolümden daha daha saftı.

✱ Ercan Sağlam

Kaçak Dövüş (Raunt 5)

Lafla peynir gemisi yürütmeye çalıştım
Sırtım yufka, hava sert; titreyip uşuyorum
Hariçten laf atmaya fazlasıyla alıştım
Bozuk plak misali tekrara düşüyorum

Kem söz edip haddimi aşmış olabilirim
Kırmış seni, yaranı deşmiş olabilirim
Rüzgar gibi gürlemiş, esmiş olabilirim
Niyetimi saklayıp ikrara düşüyorum

Ustasın kabul ettim; geri aldım sözümü
Kalbimin duvarına astım kırık sazımı
Şuara meclisinde kırarak sol dizimi
Yorgun bir âşık gibi efkara düşüyorum

Kusurumu mazur gör, nüksetti yaralarım
Yazdığım şiir değil, kendimi paralarım
Belki satarım belki sözümü kiralarım
Kesin bir kararım yok, inkâra düşüyorum

Yol değil gittiğim yol; içtiğim su su değil
Kafam karmakarışık söylediğim hu değil
Beni yanlış anladın istediğim bu değil
Aklım dibe çöküyor; hünkâra düşüyorum

Ateş olur gözlerim; toprağı deler geçer
Susuz bir yaprak gibi sararır solar geçer
Dikenlerle avunur güllere güler geçer
Ama seni gördüğü gün nâra düşüyorum

Lafı fazla uzattım, boş yere geveledim
Sesime kulak verip affetmeni diledim
Eleğimi astım ben son unumu eledim
Ve önünden çekildim kenara düşüyorum

✱ Mehmet Osmanoğlu

Kaçak Dövüş (Raunt 5)

Ben seni seçer iken kafamı kaldırmıştım
Yükseklerde kimler var, sataşabileceğim
Kabımı ummanın dibine daldırmıştım
Bilsem de en sonunda sana yenileceğim

Yaram yok senden yana kem sözünü duymadım
Rüşdünü kabul edip hatırını saymadım
Ben karıncaya bile isteyerek kıymadım
Seni üzen ne varsa kaydımdaydı sileceğim

Zayıf yerimden vurdun nakavt ettin bir anda
Kalemin tam göğsümde ucu kıpkızıl kanda
Bu mahallede evet bana yok bir payanda
Toplayıp mitilimi semtinden gideceğim

Kusur deyip ruhuma derin yaralar açtın
Tevazu bineğiyle mesafeleri aştın
Benim boyum bir karış, sen ise bir kulaçtın
Çekilip barakama haddimi bileceğim

Dumura düştü birden, duygularım iflasta
Cümlelerim kırılğan, kelimelerim yasta
Yolunda yol almaktı benim maksadım usta
Derin bir nedametle şimdi ezileceğim

Seni nara düşürmek ağır geldi kalbime
Oysa şahitti gökler sana muhabbetime
Etme, hanel getirme, tertemiz niyetime
Yoksa yüklü bir bulut gibi üzüleceğim

Belki ben de kaçırılmış olabilirim dozu
Fikrimde binbir şüphe, aklımda onca soru
Sen muson yağmurları, bense bir yaz yağmuru
Sen ormanlar beslerken ben şimdi dineceğim

Senden önce gitmiştim, terketmiştim meydanı
Çağırdın geri geldim, kıramadım hatırını
Bak ellerimde kalbim, dostunu iyi tanı
Durakla söz treni, ben burda ineceğim.

□ Hikmet Kızıl

Alo Küfür Hattı

‘Alo küfür hattı mı orası?’

“Evet beyefendi, sizin için gün yüzü görmemiş küfürler hazır paketlerimiz var? Kime küfür etmek istiyorsunuz?”

“Efendim, adım Hüsnü Bükücü. Benim bir bacanak var, olmaz olasıca at dışkısı kılıklı bit yavrusu, geçen yıl 91 model şahin araba sattığım, bu gün yüzü görmemiş küfürlere, beddualara, her türlü şer, kaza ve belaya gelesice yaratık, vadesi geldiği halde paramı vermiyor.

‘O parayla dut silkeledim, kurutup satacağım.’ diyor. Canan Karatay dut kurusunun doğal bir antibiyotik olduğu söylemiş, aynı zamanda kalbe, dalaga, böbreğe, mideye, akciğere, karaciğere, küçük dil üstündeki tendomlara, bademciğe hatta ameliyat ile alınmış apandisite iyi gelir demiş de bu yumurta topuk suratlı, şemsi paşa pasajında sesi büzüşesice bacanak, buna tilt olup dut borsasına girmiş.

Ağzı ensesinden çıkasica bu kurtlu dut kurusu, baldızımın kocası olduğu için de kendisini ne dövabiliyorum ne dövdürtebiliyorum.

Hatta bu tarama özürlü, ebleh suratlı, oturma organı sivilcesi herifi dövmem gerektiğine dair ufak bir brifing geçtim de hanım üç gün küstü, kahvaltıda menemeni kendim yapmak zorunda kaldım!

Dövsem dövülmüyor, bari sövsem diye düşündüm ama herkesin ağzına sakız olmuş küfürler ile ciğerim serinlemez, sonuçta 91 model şahin parası kaptırdım değil mi ama?

Ayrıca bu sivilce iltihabı ayakkabı çekeceği, hamam böceği dışkısı suratlı kıl dönmesi herif, “Arabayı sattın bacanak, artık tatlısını da yeriz” diyerek toplum içinde beni zor durumda bırakmış, bir kilo şöbiyetin üstüne bir kilo sütlü nuriye ısmarlatmıştı.

Şimdi ben buna çok sıradan küfürler ile hakaret edersem ciğerim nasıl serinlesin?

Sizin ne tür küfür paketleriniz var?”

“Efendim ultra küfürler paketimiz var. 99.90 lira

farkla bu pakete psikolojiyi bozma tesirli, bol fitne fücurlu, gıybet paketi ekleyebiliyoruz; bunun yanı sıra mega küfürler paketimiz içinde Recep İvedik ve Cem Yılmaz küfürleri mevcut fakat muhafazakar aileler için tercih ettiğimiz bir paket değil, +18 küfürler içerdiği için bu paket spesifik olarak tercih edilebilir”

“Hanımefendi, bana şöyle kallavi küfürler içeren, ciğer serinleten, edildiğinde doğal prozac etkisi yaratan, oh be dünya varmış, dedirten, içimdeki kini, nefreti, öfkeyi, bilumum agresyonu ve cerahati rahatlatan bir paket lazım.

Hani kabız olur bir hafta tuvalete çıkamaz kıvrandır durur, gece uyuyamaz, gündüz rahat oturup bir çay içemez, o içinizdeki kütle gittikçe gaz sancısı ile kıvrandırır ve sonra bir müşhil ilaç alırsınız ve akabinde kıcınıza nefit yağı sürülmüş gibi Şener Şen koşusuyla topuklarınızı mabadınıza vurarak tuvalete koşarsınız ve finalde de bacanağınızı kanalizasyona dökmüş gibi ohhhh çekersiniz ya, işte bu etkiyi yaratacak ultra mega hiper bir paket istiyorum, parası neyse vereceğim, yeter ki içimdeki yangına iyi gelecek buzzzz gibi bir paket olsun... Var mı öyle bir paket?”

“Beyefendi size bir teklifimiz olacak. Alo küfür hattımızda bizimle çalışmak ister misiniz, hem bol bol küfür edecek hem de para kazanacaksınız”

“Peki bütün küfürleri bacanağım olacak manda dışkısına ediyor gibi edebilir miyim?”

“Evet, tabii ki... Alo küfür hattı sizin gibi yaratıcı küfürler edebilecek nadide insanlar arıyor, yarın firmamızı ziyaret edin, sözleşmeyi imzalayıp küfür etmeye başlayabilirsiniz.”

“Tamam bildiğim tüm küfürleri kamuoyuna hizmet ve bacanağıma illet olsun diye edeceğim. Yarın görüşmek üzere, bol küfürlü geceler diliyorum “

✱ Erol Koca

Şair Arkadaş

Affola!... Aşktan meşkten söz ederken
Gönül havalarda etekler yelken
İmamın kayığı hazır beklerken
Biraz da ukbayı düşünün derim

Son limana yanaşmışız hepimiz
Koltukta kitap sırtta kefenimiz
Asla gitmem der mi acep birimiz
Yolun devamını düşünün derim

Toz pembe hayali düşü bitirin
Sevdaya dökülen yaşı bitirin
Duayla niyazla kışı bitirin
Cennet kapısını düşünün derim

Yarin dizi değil kapan secdeye
Gecenin içinden yol aç geceye
Umutla bağlan yüceden yüceye
Tövbe kapısını düşünün derim

Tefekkür kanattır takıp uçmalı
Tezekkür lisanın süsü olmalı
Tevhid ki her kalbin sesi olmalı
Mizan tartısını düşünün derim

Madem ki insansın düşün ve şükret
Ayağı sağlam bas kayma gayret et
Bir torba kemiksin üç beş kilo et
Sana ruh vereni düşünün derim

✱ Mustafa İmir

Yükseköğretimli Cahillerimiz

Ömründe elden bir yumruk yemeyen
Kendi yumruğunu balyoz sanırmış
Bir defa 'Ben kimim, neyim?' demeyen
Çalıntı sözlere varis konarmış

Mutlaka keskince bir taraf tutar
Ortamda oluşan tarafa yatar
Sıradanı alır sıradan satar
Kendine dayanak pirlar anarmış

Beş sözcüklü düzgün bir cümle kurmaz
Söylenti yayarken aslını sormaz
Derin düşünceyle kafayı yormaz
Arif edasıyla görüş sunarmış

Derinlemesine basmaz kafası
Geniş düşünmeyle yoktur arası
Kendine sorarsan adamın hası
Kirlı sızıntıdan bir kör pınarmış

Sanal sohbetteki hüneri sövmek
Sövgü şiddetince kendini övmek
Hasmını gıyaben diliyle dövmek
Orta ateşinde ahmak yanarmış

Başkalarında hep bir kusur arar
Simgeye sığınır nefrete sarar
Ya siyah ya beyaz bağlantı kurar
Cahil cesareti dilde sınarmış

Kendini kanaat önderi sayar
Güya gidişata verirken ayar
Aklı kalıplaşmış sözlere kayar
Kendi boş sözüne kendi kanarmış

Okumuş cahilin ağırdır cevri
Akılı, mantığı, tepkisi fevri
Hiç geçmez onların tedavül devri
Bunlarla siyaset aşı kaynarmış

Yazarken aklımda tanıdık biri
Yazık ki benzeri toplumda seri
Aynı safta olmak boğar İmir'i
Kurnazı cahille oyun oynarmış

* Celil Çınkır (Delibal)

Kefiye

Kimsenin ardından konuşmam amma
Dostlar bu şiirde mevzum Kefiye
Kalmayacak hiçbir şeyi muamma
Kırsa da kalbini sözüm Kefiye

Sırlarına vakıf olan değilim
Yanında bir lahza kalan değilim
Gönlünden geçeni bilen değilim
Zorlanır sırrında yazım Kefiye

Seyirci kalamam maşallah deyip
Oturmak yakışmaz eyvallah deyip
Bileyip kalemi, bismillah deyip
Açılsın bayramlık ağzım Kefiye

Bilemezsin ne hayaller kurar o
Cilvesiyle çok kalpleri yorar o
Naciye'nin rekorunu kırar o
Heyecanda pembe dizim Kefiye

Mal oldu macera çok pahalıya
Yediği darbeden bozuldu kimya
Takmasa da sol göğsüne madalya
Aşk elinden malul, gazim Kefiye

Yalancı dünyada olunca cahil
Geçirdi ömrünü itten irezil
Maksadım rencide eylemek değil
Tarihe mal etmek arzum Kefiye

Gidince ruhundan asil soyluluk
Kaderi olsa da gözü sululuk
Çalmayınca kapısını mutluluk
Pes etmedi amca kızım Kefiye

Akılınca farklıydı dünya görüşü
Günü gün etmeyi hayali, düşü
Kınasa da herkes yaptığı işi
Aramadı hâle çözüm Kefiye

Ayan beyan her adımda fiilim
İnsanlık babında ehli kâmilim
Kınamayın dostlar ben bu değilim
Kızardı yazarken yüzüm Kefiye

Kalmayınca evlilikte ihtimal
Konuk eyleyince bir sürü kanal
Uğraşmazdı hiç kimseyle Delibal
Değişti sayende tarzım Kefiye

□ Mehmet Pektaş

Sahte Doktorlar

“Terso bir durum olursa ne yapacağını biliyosun...” dedi Vidanjör Kağan, camları filmlı siyah arabadan inerken. Permatik Berke arkadaşının koluna yapıştı, hırıltılı sesiyle:

“Anca beraber kanca beraber kanka!” dedi.

Kağan’ın zaten sert duran yüz hatları iyice belirginleşti, güneş gözlüklerinin arkasındaki gözleri iyice kısıldı:

“Her ihtimale karşı birimizin arabada kalması daha doğru olur kanki.” dedi.

Berke şoför kapısını açmaya yeltendi:

“Seni yalnız bırakmam, Kemal Baba’nın ne yapacağı belli olmaz.” dedi.

Kağan’ın yüzünde acı bir gülümseme belirdi:

“Eğer Baba biletimizi keserse benim arkamdan seni de ahirete postalar zaten merak etme.” dedi.

Permatik Berke, bu defa arkadaşına engel olmadı. Vidanjör Kağan, kum deposunun kapısına doğru giderken Berke tedirgin bakışlarla onu takip ediyordu. Kağan, belindeki silahı çıkarıp kameralardan görülecek şekilde havaya kaldırdı. Şifreli şekilde üç defa kapıyı çalıp bir süre bekledi. Gıcırdayarak açılan kapılar, Kağan içeri girdikten sonra tekrar kapandı. Berke’nin tedirginliği daha da artmıştı. Arkadaşını tek başına gönderdiği için çoktan pişman olmuştu bile. Ne pahasına olursa olsun arkadaşının arkasından gitmeyi düşünürken kum ocağının kapıları gıcırdayarak açıldı ve Kağan belirdi. Berke, Kağan’ı sapasağlam görünce hemen arabadan inip ona doğru koştu:

“Ne dedi, Baba?” diye sordu merakla.

Kağan, tedirgin görünüyordu:

“Arabaya binelim, anlatırım.” dedi.

Arabaya bindiklerinde, Kağan yorgun bir sesle: “Baba paraları istiyor.” dedi.

Berke:

“Olanları anlatmadın mı kanka? Soygundan sonra paraları Raptiye Kerem’e teslim ettiğimizi, Raptiye’nin paraları buraya getirmek üzere yola çıktığını, bizimse polisi atlatmak için havaalanına doğru gittiğimizi. Sonra...”

Kağan, elini arkadaşının bacağına koydu:

“Anlattım dostum hepsini anlattım. Gameover Okan’ın Raptiye Kerem’i pusuya düşürdüğünü, şimdi de bizim peşimizde olduğunu, Kerem’in ha-

yatta olup olmadığını bile bilmediğimizi...”

“Peki, Kemal Baba ne dedi, çok severdi Kerem’i?”

Kağan, sinirden dudaklarını ısırıyordu:

“Baba’nın ne kadar acımasız olduğunu bilmez gibi konuşuyorsun Berke. Baba bize 24 saat zaman verdi. Ya parayı alacak ya da...”

Berke olayın ciddiyetini anlamıştı:

“Ya da canımızı diyorsun yani...” dedi.

Kağan:

“Baba, gerekirse Kerem’i mezardan çıkarın yine de öğrenin paranın yerini diyor.”

Berke elini havada salladı:

“Gameover Okan ve adamları şimdi paraları çatır çatır eziyor. Onun elinden paraları almaya çalışmak da intihar etmekten başka bir şey değil. Ha Kemal Baba öldürmüş bizi ha Gameover Okan... İstersen arabayı bir uçuruma süreyim, acı çekmeden ölmüş oluruz.”

Kağan:

“Dostum anlamıyorsun. Para Gameover’ın eline geçmedi. O da paranın peşinde.” dedi.

Berke, sert bir fren yapıp arabayı durdurdu:

“Nasıl yani?”

Kağan:

“Eğer Gameover, parayı almış olsa bizim peşimize düşmezdi.”

Berke iyice aptallaşmıştı:

“Yani?” dedi.

Kağan:

“Raptiye Kerem, Gameover’ın adamlarından kaçarken çantayı bir yere sakladı. Öldüyse bile çantayı onlara vermedi.”

Berke’nin kafasındaki taşlar yeni yeni oturmaya başlamıştı. Biraz düşündü:

“Ne yapacağız şimdi?” diye sordu.

Kağan:

“Kerem’in ölüsünü veya dirisini bulacağız. Gerekirse tüm hastaneleri, tüm mezarlıkları araştıracağız. Başka çaremiz yok.” dedi.

Şehir merkezine doğru gitmek üzere yeniden yola koyuldukları sırada Berke, radyonun sesini açıp kanalların arasında gezinmeye başladı. Uykusuz geçen gecenin ardından gözlerini dinlendirmeye çalışan Kağan, bir anda sıçradı:

“Geri gel, geri!” dedi. Berke, Kağan’ın uyarısıyla bir önceki istasyona geldi, sesi açtı:

“Dün gece çevre yolunda silahlı bir çatışma yaşandı. Kimliği belirsiz kişiler tarafından ateş açılan araçtaki bir şahıs ağır yaralandı. Şehir Hastanesine kaldırılan şahsın hayati tehlikesi devam ediyor. Polis zanlıları yakalamak için geniş çaplı operasyon başlattı.”

Arabadakiler yaralının Raptiye Kerem olduğundan emindiler. Hemen Şehir Hastanesine yö-neldiler.

Berke:

“Nasıl gireceğiz içeri?” diye sordu.

Kağan:

“Önce şu çalıntı arabadan kurtulmamız lazım. Polis, güvenlik kameralarını incelemeye başlamış-tır bile. Hatta parmak izlerimiz bulunmasın diye arabayı hastane çevresindeki gecekondu mahalle-sinde تنها bir sokakta yakıp kaçalım. Sonra has-taneye gidip Kerem’in köylüsüyümüş, akrabasıymış ayağına içeriyi bir yoklayalım. Güvenlikleri atlata-bilirsek ne âlâ. Yoksa başka bir plan düşünürüz.”

Kağan’ın planı Berke’nin aklına yatmıştı. Ara-bayı hastane yakınındaki gecekondu mahallesinde تنها bir sokağa çektiler. Torpidodaki bir torna-vida ile arabanın deposunu delerek ellerindeki su şişesine benzin doldurup arabanın üzerine serptiler. Şişeyi tekrar benzin ile doldurup tornavida ile deldiler, benzini akıtarak sokağın köşesine gelince ateşlediler. Yanan benzin arabaya ulaştığında müt-hiş bir patlama ile araba bir alev topu halinde hava-ya uçtu. İki kafadar arabadan kurtulmuş olmanın sevinciyle hastaneye doğru tabanları yağladılar.

Hastanenin önündeki seyyar bir tezgâhtan al-dıkları şapkaları kafalarına geçirip içeriye girdiler. Güvenlikçilerden ve danışmadan Kerem hakkında bilgi almaya çalıştılar. Onun ağır yaralandığını, acil ameliyata alındığını ve şu an yoğun bakımda olduğunu öğrendiler. Ne kadar dil dökseler de Ke-rem’le görüşmelerine izin verilmedi.

Hastanenin kantinine oturup başka bir plan düşünmeye başladılar. Bu sırada Kağan’ın telefonu çaldı. Arayan Kemal Baba’nın adamlarından Sur-ivor Mert’ti.

Berke ve Kağan bir an için umutlandı. Baba’nın para çantasına ulaştığını düşündüler. Kağan’ın te-telefonu açmasıyla birlikte umutları suya düşmüştü. Mert, tok sesiyle:

“Baba’nın selamı var. 20 saatiniz kaldı.” deyip

telefonu kapattı.

Kağan korkuyla yutkundu:

“Bir şeyler yapmalıyız.”

Berke, belindeki tabancanın kabzasını gösterdi: “Ne dersin basalım mı hastaneyi? Ya herro ya merro!” dedi.

Kağan:

“Saçmalama kanki! Başka bir yol bulmalıyız.” diyerek tersledi arkadaşını.

Berke:

“Biz de yaralansak girerdik Kerem’in yanına ama...” diye söylendi.

Kağan, Berke’ye ters ters baktı:

“O kadar meraklıysan sıkayım bacaklarına.” dedi.

Berke:

“Kanki aklıma bir şey gelmiyor. Ne yapayım?” dedi.

Kağan, bir taraftan etrafı süzüp bir taraftan da bir çözüm bulmaya çalışıyordu. Bir süre sonra:

“Buldum! Gel benimle.” dedi.

Berke, arkadaşının ne düşündüğünü bilme-se de soru sormadan peşine düştü. Hastanenin karşı-sındaki medikal malzeme satan dükkânlardan bi-rine girdiler. İki önlük iki de stetoskop alıp çıktılar.

Berke, Kağan’ın planını anlamıştı:

“Doktor ayağına içeri dalacağız. Kral adam-sın.” dedi.

Vakit kaybetmeden önlükleri giyip stetoskopl-arı da boyunlarına takıp hastaneye yö-neldiler. Acil tarafından girdiklerinden daha önce konuştu-kları güvenlikçilerle de karşılaşmadılar:

Berke:

“Bu kadar kolay olacağını tahmin etmemiş-tim.” dedi.

Kağan:

“Çaktırma, yürü.” diyerek çekiştirdi arkadaş-ını.

Kalabalığın arasında yürürken biri Berke’nin koluna yapıştı, bir başkası ise Kağan’ın... İkisi de şaşkındı:

“Kimsiniz kardeşim.” diye çıkıştı Kağan.

Bu sırada tam karşılarına dikilen birkaç kişiyle burun buruna geldiler.

“Dur bakalım doktor.” dedi bir tanesi.

Kollarına yapışanlardan biri:

“Hastamıza bakmadan nereye?” dedi.

Kağan kolunu kurtarmaya çalıştı:

“Bırakın bizi. Biz doktor...” dedi, gerisini getir-

medi. Az daha “değiliz” diyecekti.

“Biz buranın doktoru değiliz.” diyerek lafı çevirdi.

Birisi:

“Ne demek değiliz! Hastamıza bakacaksınız.” dedi.

Bir başkası:

“Yürü lan!” deyip asıldı.

Bu sırada iki sahte doktorun etrafında küçük bir kalabalık oluşmuştu. Sesler birbirine karıştı. “Doktor!” “Doktor buraya!” “Taeal huna duktur!” “Hekim!” “Doktor biya inca!” “Daktari aje hapa!” “Doktor were vir!”

“Susun!” diye bağırdı Kağan. Bir an sessizlik oldu:

“Bizim branşımız farklı.” der demez.

Tam karşıdaki adam:

“Sen onu külahıma anlat” deyip Kağan’a kafayı patlattı.

Berke, kafa atan adamın yakasına yapıştı. Derken bir anda ortalık karıştı. Hastalar ve hasta yakınları Berke ile Kağan’ı aralarına alıp adamakıllı benzetti. Güvenlikçiler kavgayı ayırdıklarında her ikisi de kendilerinden geçmiş, ceset gibi yatıyordu. Gözlerini açtıklarında kendilerini yoğun bakımda buldular. Vücutları sargılar içerisindeydi.

Aradan yarım saat geçmemişti ki olay görüntülü olarak bütün televizyonlarda son dakika haberi olarak veriliyordu.

“Yine doktorlara şiddet! Şehir Hastanesi doktorlarına yapılan saldırıda iki doktor komalık oldu.”

Bu sırada yoğun bakıma kaldırılan Berke’nin telefonu çalmaya başladı. Zorlukla gözlerini aralayan Berke, telefonu açmak için kolunu kıpırdattığında müthiş bir sancıyla kıvranmaya başladı. Telefonunu açacak hali yoktu. Bir müddet sonra telefon da susmuştu. Berke nerede olduğunu anlamaya çalışırken kafasını sola çevirdiğinde Raptiye Kerem’i gördü. Gayriihtiyari gülümseyince kırılan çenesi büyük bir acı verdi. Güldüğüne güleceğine pişman oldu. Sonra kafasını diğer tarafa çevirdiğinde Kağan’ı gördü. Anlaşılır anlaşılmaz bir sesle:

“Planın işe yaradı Kağan, Raptiye’yi bulduk.” dedi.

Kağan, Berke’ye göre biraz daha iyiydi. Hafifçe doğrulup Berke’nin yanındaki yatağa baktı. Raptiye Kerem ile göz göze geldi:

Raptiye güçlükle konuştu:

“Siz ne arıyorsunuz burada?”

Kağan, biraz daha doğruldu:

“Seni arıyoruz. Çanta nerede?” dedi.

Raptiye:

“Hiç sorma soygundan sonra arabaları karıştırdım. Çantayı yanlışlıkla sizin arabanın bagajına koymuşum. Çanta sizin arabada...”

Bu söz üzerine Kağan ve Berke aynı anda:

“Ne!!!” diye bağırdılar ama bu ani refleks onlara müthiş bir sancı ile cevap verdi. İkisi birden inlemeye başladı.

Raptiye güçlükle başını kaldırıp iniltili bir sesle sordu:

“Hayırdır, arabayı polise mi kaptırdınız?”

Kağan da acı dolu bir sesle cevap verdi:

“Bizde polise araba yakalatacak göz var mı? Araba polisin eline geçmesin diye yaktık.”

Kerem de boş bulunup:

“Ne yaptınız siz? Baba da bizi yakar!” diye bağırdı.

Bu sırada Kağan’ın telefonu çalmaya başladı. Arayan Kemal Baba’ydı.

Kağan telefonu açar açmaz karşıdan hırıltılı bir ses:

“Ben Kemal, geliyorum.” dedi ve telefonu kapattı.

Kağan telefonu yatağın üzerine bırakıp arkadaşlarına:

“Baba buraya geliyormuş. Yandık.” dedi. Permatik Berke ve Raptiye Kerem ani bir hareketle yataktan fırladıkları gibi yere yüzüstü kapaklandılar. Onları kurtarayım derken Kağan’ın da serum hortumu yerinden çıkmış kolundan kan gelmeye başlamıştı.

İçerdeki gürültüyü duyan hemşireler odaya girdiğinde üçü de kendinden geçmiş bir haldeydi.

✱ Baki Ayhan

Akademik Teşvik Gazeli

Her aralık sonu ocak başı aynı derd ü keder
Atfin kısası üüüç, uzununu beş puan eder

Bir proje iki makale üç tebliğ keşke olsa
Üç beş lira eklenir maaşlar olmazdı heder

Dedim puan toplayayım bari editörlükten
Yazmadı yazıyı alnıma bu yıl da zalim kader

Sağ olsa bana yol gösterse ne iy'olurdu
Her akşam hatırlatsa makale yaz diye peder

Haydi peder terk-i dünya etti yol göstermiyor
Ne güne duruyor teşvik için teyze ve mâder

Dostlar atıfta görsün sonu alışveriştir zaten
Doçentlikten purofluğa puanlı bir yol gider

Bâkî ne söylese faydasız bu sene de teşvik yok
Seneye sıkı çalışıp teşvike abone olayım der

